

Resebrev - november 2009. Vi förbereder för Atlanten & jag besöker Göteborg



Efter sex dagar på land i ett ovanligt hett Puerto Mogán kom vi åter i vattnet. Nu med nymålade botten, glänsande propeller och blänkande skrov. Det var stor skillnad hur hon gled fram i vattnet. Även om det inte såg så illa ut hade 1,5 år i vattnet satt sina spår på undervattensroppen och därmed framfarten.



Säkerhetsutrustning som inte höll måttet

Det märks att det börjar dra ihop sig inför Atlantöverfart. Här är full fart i hamnen då Puerto Mogán är ett av de billigaste ställena på Kanarieöarna att lyfta båten. Många kommer ned hit från Las Palmas bara av den orsaken. På båtarna pysslas det för fullt och man bär ombord allt mellan himmel och jord. Bästa vägval diskuteras, sjökort kopieras, vädersiter studeras och utrustningen testas i möjligaste mån.

Många skall delta i ARC, den årliga seglingen från Las Palmas till Santa Lucia. Andra skall till Karibien men seglar själva utom tävlingen och några skall, som vi, gå till Brasilien. Nästan alla startar med att gå söderut mot Kap Verde men långt från alla stannar där.



November blev en mycket annorlunda månad för oss. Vi är ju vana att vara tillsammans 24 timmar per dygn under veckans alla dagar, men nu åkte undertecknad ensam till Göteborg i två veckor på grund av sjukdom i familjen. Det blev hektiska dagar med läkarbesök, ordna upp alla papper, ringa till alla möjliga instanser och liknande. Dessutom träffade jag givetvis våra närmaste, barn och syskon, och passade på att införskaffa lite grejer till oss.

Pappa Åke blev glad när jag kom hem

Det var som ett annat liv att hamna i ett regnigt, blåsigt och kylslaget Göteborg och jag påmindes ordentligt om varför vi valt att göra den resa vi gör. November i Göteborg är nog det jag tycker allra sämst om. Under mina dagar hemma fick vi också ett mycket tråkigt besked, en tidigare arbetskamrat till oss avled i en tragisk olycka, endast 42 år gammal. Det bekräftar återigen att ska man göra något ska man göra det NU! Man vet aldrig hur framtiden ser ut. Vi är fullt medvetna om att många inte tycker att vi är kloka, som sålt av allting och nu lever upp våra pengar. Många undrar vad vi ska göra när vi kommer hem, var vi skall bo och så vidare. Det är inget vi bekymrar oss för utan det får vi väl lösa den dagen det blir aktuellt. Helt klart är att på en sådan resa vi gör så förändras man.

Sådant som tidigare varit viktigt för oss är numera ointressant och vi värdesätter helt andra saker idag. Materiella krav tillhör det som ramlat långt ner på listan.

Något vi uppskattade under min bortavaro var förstås vårt ganska nya Skype-nummer.

Varje dag kunde vi prata vid på telefon, och då ringde jag till ett 031-nummer till mycket låg kostnad, helt fantastisk teknik egentligen!



Gunnar bakom seaQwest's ratt

Kapten jobbade under tiden vidare med vår lista på saker som skulle fixas. Nu har tuta installerats, kromade lister skruvats på plats på utsatta ställen, generatoren bytts ut till en med bättre laddning och en massa små detaljer åtgärdats. Han hann också ta emot vänner hemifrån, Gunnar och Ewa, som var på besök under en vecka. Tillsammans med dem blev det segling, golf och trevliga middagar.

Umgänge med andra seglare och svenskar på besök här har det också varit, ändå tycker han att kvällarna varit ensamma och har tack och lov inga planer på att bli ensamseglare.

För oss är det nu fokus på allt som skall fixas inför avfärden. Bunkring av mat och andra förnödenheter, konservering av kött, riggöversyn, sjöstuvning, lämna in tvätt, inköp av de sista prylarna och tusen & en småsaker som skall klaras av.

Bara under de senaste dagarna har flera båtar lämnat Puerto Mogán för färd över Atlanten.

Som uppladdning hyrde vi bil och åkte tillsammans med seglarvännerna Nils och Curt upp till Las Palmas för att vinka av ARC-gänget. ARC (Atlantic Rally for Cruisers) är en tävling/segling som varje år i slutet av november går från Las Palmas till Santa Lucia i Karibien. Seglingen föregås av föreläsningar, informationer och partyn och det fullkomligt sjuder av nerver på bryggorna före starten. Sista morgonen är hektisk då alla skall få allt på plats, springa upp och handla det man glömt och ta farväl av sina nya vänner. 209 båtar kom till start i år och vi lyckönskade förstås svenska Cantare som vi träffat tidigare. Cantare är en av de minsta båtarna som deltar, endast 31 fot, och hon seglas av tre unga tjejer (läs mer på www.cantare.se). Vädret var strålande, vinden ljum och lagom stark, orkestern stämde upp och pirarna myllrade av åskådare så en bättre start kunde de knappast ha önskat sig.



Cantare stävar mot Santa Lucia



Det blir trångt när alla skall lämna hamnen



På väg ut mot startområdet

En av våra sista dagar i Puerto Mogán upptäckte vår svenske bryggranne (i tyskflaggad båt med danskt namn) att vi var 11 svenska båtar i hamnen, så snabbt ordnade han en träff. Två båtar skulle gå redan samma dag, men vi övriga nio båtar träffades nästa kväll; Läsö, Inga, Kairos, Bellis, Noatun, Libertan, Rebecca, Gulan och vi i seaQwest. Planerna varierar, en del skall övervintra på Kanarieöarna, andra skall direkt till Karibien och några skall som vi, via Kap Verde till Brasilien. Båtfolk har alltid massor att prata om så det blev en livlig kväll. Det är också dags att ta farväl av många vänner, man märker verkligen att uppbrottet närmar sig för de flesta. Vi, som legat här redan förra vintern, har också lärt känna många av de långligare som finns i hamnen.



Sista leveransen från mataffären



Soltorkade tomater

Det är livlig aktivitet på bryggorna med allt som skall handlas eller bli klart inför avfärd men man har alltid tid för att prata bort en stund med andra seglare. Alla har vi ju massor att lära av varandra.



Rigg-översyn



Potatistvätt på bryggan

På eftermiddagen den 26 november lämnade vi återigen Puerto Mogán under tutanden och vinkanden från andra båtar. Känns lite vemodigt när man varit så länge på en plats att man känner sig lite som hemma, men vem vet, vi kanske kommer tillbaka en dag på ett eller annat sätt. Vi fick en fin nattsegling bort till La Gomera och slapp, tack vare att vi gick på natten, de annars så vanliga vindaccelerationszonerna som bildas på öarnas sydväst- och sydostsidor. Ganska nödvändigt att komma igång med seglingen när man legat still i över en månad och att starta med en kort segling har ju också fördelen att man får chansen att kolla hur väl man sjöstuvat, komma på vad man glömt köpa och själv träna på lite båtgun.



Strax efter att vi lagt till i San Sebastian på La Gomera kom svenska båten HMS Gladan och lade till lite utanför oss.

Gladan, och hennes systerfartyg Falken, är utbildningsfartyg där utbildningen bedrivs med inriktning på sjömanskap och praktisk navigation. Just i år har Gladan seglat ner till Kanarieöarna och tränar i lite varmare vatten. Det finns både fast personal och värnpliktiga ombord. Inget dumt sätt att göra lumpen på!

I San Sebastian ingår, föredömligt nog, internet i hamnavgiften! Det är också härifrån vi sedan skall klarera ut ur Spanien och EU. Däremot gör vi inga längre utflykter denna gång då vi besökte ön i december 2008 och både körde runt och vandrade här då.



I hamnen pågår också förberedelser för Atlantrodd. Här finns flera ekipage som skall ro över Atlanten med start 6 december. Många båtar är redan i vattnet medan andra ligger kvar på land och ett febrilt skruvande pågår. Vad vi förstår är det olika klasser med en eller två roddare i varje båt. De räknar med att tillbringa 40-60 dagar till havs.

(www.woodvale-challenge.com)



Här finns också en båt som har tolv man ombord som skall ros i två 6-mannalag. De deltar inte i tävlingen utan skall försöka slå världsrekordet som är på dryga 33 dagar.

29 november firade vi första advent med vit glögg, pepparkakor och ädelost tillsammans med besättningarna på Miss Blue och Kairos. Vi tre båtar planerar att segla till Kap Verde tillsammans, vilket var den egentliga orsaken till samlingsen. Listan på saker att göra är nästan avverkad och vi hårdbevakar nu vädret och kastar loss så fort vi får en bra prognos.

Heléne @ seaQwest



Vår brygga i Puerto Mogán, som nu har fått fin brädklädsel